

sat aparatul să se răcească, și a constatat că 100 de volume de aer se reduceau la 73 volume.

O substanță roșie cristalină se formase pe suprafața mercurului; substanța aceasta era peroxidul de mercur.

Lavoisier se asigură că gazul ce rămânea în clopot avea niște proprietăți ca totul onțese ca proprietățile aerului atmosferic; că același gaz nu era bun pentru combustie și pentru respirație: gazul acesta era azotul.

Pe urmă a pus într'un corp mic peroxidul de mercur care se formă pe suprafața mercurului, și a încercat prin kind încercase a se roși de căldură, și a văzut că peroxidul de mercur se descompune în mercur metalic și în gaz care era, pe urmă a zis, mai bun de cât aerul atmosferic a întregine combustia și respirația animalilor. Gazul acesta era oxigenul.

Așa dar Lavoisier trăsese două gaze diferite din aerul atmosferic: unul între-dinînd combustia și respirația, oxigenul, iar altul ne fiind bun pentru combustie și pentru respirație, azotul.

Deși se descompuse aerul atmosferic prin analiză, Lavoisier voi să-l recompose prin sinteză, amestecînd cele două gaze ce trăsese dintr'însă.

Așa, Lavoisier, a recunoscut că azotul ce rămânea în clopotul gradat, amestecînd-se cu oxigenul scos din calcinația oxidului de mercur format în vremea operației, produce un gaz întocmai asemenea cu aerul atmosferic.

Pe kind Lavoisier făcea esperimentele sale asupra compoziției aerului, Schéele ajuncea și el la același rezultat.

Chimistul Svedjian constata că sulfuri alcalini absorb unul din elementele aerului (oxigenul), și lasă un residu gazos care nu este bun pentru respirație și pentru combustie (azot).

Descoperile lui Schéele n'au tras așa de mult băgare de seamă ca ale lui Lavoisier, pentru că aceste lucrări n'au același grad de evidență ca ale lui Lavoisier; și aceasta vine din pricină că sulfuri nu pot, ca oxidul de mercur, să pestițe oxigenul ce au absorbit.